

Phần 16

Chương 46

Minh Chương nhin không được quay đầu lại nhìn Thời Tiêu ở sau lưng, Thời Tiêu vẫn chưa thoát ly khỏi người Minh Chương, lại nhìn thấy Diệp Trì, không khỏi có chút hoảng hốt, lúc này đối mặt với ánh mắt của Minh Chương, lại có khoảnh khắc chột dạ, nhưng chớp mắt liền tỉnh táo lại, thầm nghĩ mình và Diệp Trì không liên quan, cho dù có liên quan, cũng đã sớm từ hôn với Minh Chương, vậy thì nàng chột dạ cái gì chứ.

Khoảnh khắc này, nàng mới phát hiện thì ra nàng còn oán giận hấn, nhưng oán giận hấn cái gì lại nói không nên lời, oán giận hấn đi nhiều năm ư, hấn không phải người tầm thường, tự nhiên chí ở bốn phương, oán hấn có một mẫu thân hám lợi như vậy, hấn có thể chọn được sao.

Mặc dù tìm không ra lý do oán hận hấn, nhưng vẫn là oán hận, nhưng vô luận oán hận như thế nào, đến cùng gặp lại nhau, vừa nhìn thấy ánh mắt hết sức quen thuộc, ủy khuất ba năm tích tụ, khiến nàng muốn khóc, nhưng cố hết sức nhin xuống, lệ nóng đảo quanh hốc mắt, cuối cùng nén trở về.

Phần ủy khuất này làm Minh Chương vừa đau lòng lại vừa hồ thẹn, đau lòng vì Tiêu Tiêu của hấn không biết đã chịu bao nhiêu ủy khuất, mới có thể trở nên ảm nhẫn và kiên cường như vậy, nàng là Tiêu Tiêu của hấn, vị hôn thê nhu thuận yếu ớt không rành thế sự, thế mà chỉ trong chớp mắt, hấn làm sao sẽ nghi ngờ nàng và tiểu vương gia có cái gì, trong mắt trong lòng Tiêu Tiêu của hấn cho tới bây giờ chỉ có mình hấn thôi.

Chợt trông thấy vết thương trên trán nàng, mặt Minh Chương liền biến sắc, đưa tay chạm chạm: “Vết thương này là sao vậy?”

Thời Tiêu rụt rụt ra sau, nàng hận không thể nhào vào trong ngực của hấn nói ra việc ác của Quách Đại Bảo, cũng như trước kia giao toàn bộ phiên não cho hấn xử lý, nhưng không thể, hấn sớm không phải là Minh Chương của nàng rồi.

Nghĩ đến đây, Thời Tiêu lắc đầu, qua hai người này, trong lòng tất cả mọi người ở đây đều có suy nghĩ riêng của mình, đáng về quen thuộc thân thiết ấy, vừa nhìn đã biết quan hệ không đơn giản.

Hai mắt Diệp Trì muốn phun lửa, tay chạm vào bảo kiếm trên lưng, nhưng bị Cẩm Thành một phát bắt được, thấp giọng nói: “Không thể lỗ mắng, chuyện gì cũng phải hỏi rõ ràng rồi hãy nói.”

Nháy mắt ra hiệu với Tả Hoàn, hai người một bên túm lấy hấn kéo ra sau hai bước, Cẩm Thành mới ha ha nói: “Thì ra vị này chính là Trạng Nguyên Lang phong độ tư thái vô song, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu.”

Minh Chương nghi hoặc nhìn nhìn hắn, Vương Ngọc nói: “Vị này chính là Trần Viễn Hầu phủ Nhị công tử.” Minh Chương vừa chấp tay, định chào hỏi hai câu, Phong Cẩm Thành mới nói: “Mạo muội xin hỏi trạng nguyên công, vị cô nương sau lưng người là ai vậy?”

Minh Chương nói: “Là vị hôn thê của tại hạ.”

“Phóng cái rắm vào mặt mẹ ngươi, nàng là nàng dâu của tiểu gia, liên quan gì đến ngươi?” Diệp Trì tức giận cũng không biết lựa lời nói, liền vừa nhìn Thời Tiêu và dung mạo Hứa Minh Chương một phen, Diệp Trì ghen ghét hận không thể đi lên nghiền tiểu tử này thành tro, vợ hắn có khi nào nhìn hắn bằng ánh mắt này đâu, cho dù là liếc, hắn cũng có thể mừng đến ngắt xiú.

Đôi mắt kia hắn cho rằng vĩnh viễn luôn trong treo lạnh lùng, thì ra cũng có thể nóng bỏng như vậy, thì ra nàng không phải là tảng băng, lòng của nàng là ngọn lửa, bất quá chỉ đối với hắn mới hóa thành băng, không phải hắn ủ không nóng, là sớm có người ủ trước rồi.

Diệp Trì cũng không ngốc, hắn hiểu vợ hắn rất rõ, tên trạng nguyên hủ lậu này nói tám phần là sự thật, nàng vậy mà đã sớm đính hôn, nhưng đính hôn thì sao chứ, chỉ cần tiểu gia nhìn trúng, đừng nói đính hôn cho dù là thành hôn, hắn cũng đoạt lấy.

Minh Chương dù sao cũng có tu dưỡng bất đồng với Diệp Trì, mặc dù cảm giác hắn như vậy hoàn toàn là cố tình gây sự, cũng chỉ nhíu nhíu mày nói: “Nguyên do trong đó thật sự không tiện nói rõ với các vị, hôn nhân đại sự đâu phải trò đùa, chuyện hôn ước này từ nhỏ đã định ra, có hôn thư có định khế, làm sao có thể nói bậy được.”

Diệp Trì hừ lạnh một tiếng: “Có hôn thư thì thế nào, tiểu gia nhìn trúng thì chính là của gia, ngươi không phải mới hứa hôn thôi sao, tiểu gia hôm nay liền thành hôn.” Nói xong tránh Tả Hoành ra muốn tiến lên, Cẩm Thành và Vương Ngọc sao có thể cho hắn tới nữa, cũng biết hắn là tên khôn nạn, sợ hắn hồ đồ, không quan tâm đến chuyện gì bắt người cướp đi, nhưng lại không có biện pháp thu thập.

Nhưng Diệp Trì đang đỏ kị như lửa thiêu, y như con nghé điên, ai mà ngăn cho được, chỉ một lát sau Cẩm Thành và Vương Ngọc bị hắn vứt qua một bên, Diệp tiểu gia mục tiêu rõ ràng, trực tiếp lướt qua Minh Chương chụp tay của Thời Tiêu.

Minh Chương làm sao chịu để cho hắn bắt được Thời Tiêu, khễ vươn tay đẩy hắn ra lạnh lùng nói: “Tiêu Tiêu là vị hôn thê của tại hạ, tiểu vương gia chớ có vô lễ.”

Diệp tiểu gia hừ một tiếng nói: “Tiểu gia từ nhỏ đã không biết cái gì là lễ, ngươi có nhường hay không, không thì chút nữa đao kiếm không có mắt, ít đi cánh tay hay cái chân cũng đừng hỏi hận.”

Mắt thấy phải kết thúc chuyện này, Thời Tiêu chậm rãi mở miệng: “Minh Chương, hôn ước của chúng ta đã lui rồi, không liên quan nhau nữa.” Sau đó nói với Diệp Trì: “Phiền toái tiểu vương gia đưa ta về nhà, đi đã một ngày rồi, chắc trong nhà lo lắng lắm.” Nói xong, vượt qua Minh Chương đi tới trước mặt Diệp Trì.

Một câu nói kia quả thực chính là kim đan của Thái Thượng Lão Quân, Diệp tiểu gia ta vừa rồi vẫn còn lưỡng lự trong diêm la điện, lúc này vèo một cái liền bay lên trời, cũng chẳng quan tâm so đo việc Thời Tiêu và Minh Chương mắt đi mày lại, khế vượn tay muốn tới đất nàng.

Nhưng Thời Tiêu nhẹ nhàng tránh được, nàng đi về phía trước hai bước, lúc này tâm tình tốt của Diệp Trì bạo phát, không đồng ý nhân nhượng, may may không bị ảnh hưởng, vừa muốn đuổi kịp, lại nghe Hứa Minh Chương nói: “Tiêu Tiêu, chẳng lẽ nàng còn oán ta để nàng phải chịu ủy khuất, nương ta làm mấy chuyện kia, ta đều biết hết, nhưng bà ấy không phải ta, nàng muốn giận ta, ta cũng theo nàng, nhưng việc gì phải liên quan đến người ngoài.”

Thời Tiêu dừng bước, rất muốn quay đầu lại, nhưng nhớ tới lời nói khinh miệt xem thường của mẫu thân hẳn, trong lòng Thời Tiêu cứng rắn, lúc trước khi rời khỏi Hứa, nàng đã thề với lòng, đời này sẽ không bước vào cánh cửa kia, cho nên nàng không thể quay đầu lại, vả lại, lúc trước Thời gia không hỏa hoạn, mẫu thân hẳn còn ghét bỏ nhà nàng, huống chi, hôm nay tình cảnh nhà nàng như thế, làm sao xứng đôi với Trạng Nguyên Lang.

Thời Tiêu thừa nhận mình nhất gan tự ti, nhưng nàng không có dũng khí đi đối mặt với mẫu thân Minh Chương, cảm giác tự tôn bị hung hăng giẫm dưới chân, nàng không muốn gặp lại lần thứ hai, khế cắn môi, cất bước đi ra ngoài.

Minh Chương muốn đuổi theo, lại bị Diệp Trì cản lại nói: “Ta nói này trạng nguyên công, vợ ta nói, người cũng nghe hết rồi mà, cho dù trước kia như thế nào, từ hôm nay trở đi, nàng với người nữa vẫn tiên cũng không liên quan, người cũng đừng can rở quan tâm, mau chiêu tuyền làm phò mã đi, đừng có làm phiền nữa.”

Nói xong, chậm chậm đuổi theo, sắc mặt Minh Chương cơ hồ tái nhợt không chút huyết sắc, hẳn biết rõ, Diệp Trì nói mấy câu đó là nói cho Tiêu Tiêu nghe, cũng không biết nàng sẽ nghĩ như thế nào.

Nghĩ đến đây, Minh Chương còn muốn đuổi theo, nhưng bị Vương Ngọc nhỏ giọng níu lại: “Minh Chương huynh chớ đuổi theo, việc gì cũng cần bàn bạc kỹ hơn.”

Trong lòng Vương Ngọc nhẹ nhàng thở ra, vừa rồi thế này, hẳn thật đúng là sợ hai người đánh nhau gây tai nạn chết người, một là Trạng Nguyên Lang, một là tiểu vương gia, nếu như ở chỗ khác thì thôi, tại Phong Nhã cư của hẳn mà xảy ra chuyện gì, hẳn chịu không nổi, bởi như vậy mới lật đật giải vây.

Cầm Thành và Tả Hoành hai người cũng không muốn xảy ra nhân mạng, không ngờ nha đầu kia nói một câu nói, chuyện liền giải quyết xong, nhớ tới dáng vẻ Diệp Trì vui vẻ đuôi theo, Cầm Thành liền thờ dài, tuy nói hôm nay đã qua, nhưng nhìn ý tứ này của Hứa Minh Chương, chỉ sợ đại phiền toái còn ở phía sau, mới hận đoạt vợ, ai có thể nhìn cho nổi, không biết sẽ ồn ào ra chuyện gì nữa, nhưng chuyện cho tới bây giờ cũng chỉ có thể tới đâu hay tới đó, dù sao bảo Diệp Trì buông tay tuyệt không có khả năng.

Cáo từ Vương Ngọc đi ra, ngựa của Diệp Trì còn đang ở bên ngoài, nhưng người đã sớm biên mắt, hỏi gã sai vặt đang chờ bên ngoài, nói đã đi theo Thời cô nương ngồi xe rời đi, Tả Hoành nói: “Cầm Thành, ta thấy chuyện này nhưng lại không sai a, Hứa Minh Chương cũng không có ý dừng tay, người cũng thấy đó, người ta thế nhưng có danh có phận tình chàng ý thiếp, bây giờ chắc là đang hờn dỗi, Diệp tiểu gia ta nửa đường xen vào như vậy, chuyện này tính sao đây.”

Cầm Thành thờ dài nói: “Cứ xem sao đã!”

Bên này đợi Cầm Thành và Tả Hoành đi ra ngoài, Vương Ngọc mới hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra, đã là vị hôn thê của Minh Chương huynh, sao lại tới kinh thành?”

Sắc mặt Minh Chương tối sầm, nghĩ đến Vương Ngọc là một quân tử chính trực, liền thổ lộ đầu đuôi với hắn: “Đợi ta về quê, cha con nàng đã chẳng biết đi đâu, lúc này mới nhờ Vương huynh tìm kiếm, không ngờ lại gặp ở chỗ này, cũng muốn hỏi huynh dài, sao nàng lại ở chỗ của huynh?”

Vương Ngọc nghe xong, chuyện này náo cho tới bây giờ, làm thế nào cũng giấu giếm không được, liền nói với hắn: “Ta có một biểu đệ bởi vì được cô cung chiều, hơi có chút hoang đường, ngày thường ta không để ý tới hắn, hôm nay ta đang bề bộn nhiều việc, hắn đến nói đề nhờ một vật ở chỗ ta, ngày mai tới lấy, ta chỉ nghĩ là vật gì, không ngờ là một cô nương, lại là vị hôn thê của Minh Chương, có lẽ bị hắn nhìn trúng, nên đã đoạt lấy, lại sợ dượng nên không dám mang về trong phủ, mới đưa đến chỗ ta đây, cũng may không xảy ra chuyện lớn, thật sự là vạn hạnh trong bất hạnh, Minh Chương huynh yên tâm, ngày mai ta đi tìm dượng, để cho ông ấy hảo hảo giáo huấn biểu đệ, tự mình đến nhà nhận lỗi, ngược lại chỗ tiểu vương gia, Minh Chương huynh định như thế nào?”

Hứa Minh Chương nói: “Ta cùng với Tiêu Tiêu lưỡng tình tương duyệt, lại sớm định hôn, hắn là tiểu vương gia, chẳng lẽ muốn đoạt vợ người sao?”

Vương Ngọc nói: “Người cũng nhìn thấy, hắn thật muốn đoạt người có thể làm như thế nào? Vì huynh ở đây cũng có chủ ý...” Nói xong ghé vào tai Minh Chương nói vài câu.

Minh Chương nghe xong, vội nói: “Ta đây liền đi Định thân vương phủ gặp ân sư đại nhân.”

Không nói Minh Chương đi Định thân vương phủ như thế nào, quay đầu trở lại nói tiếp về Diệp tiểu gia của chúng ta, tuy rằng không thoải mái lắm, nhưng

cuối cùng người cũng rời đi với hấn, mặc dù trong lòng vẫn còn vương mắc, nhưng tâm tình đã tốt hơn nhiều, nhìn Thời Tiêu cả buổi, rốt cuộc nói: “Chuyện trước kia tiểu gia không so đo, nhưng sau này, nàng và hấn không được phép gặp nhau có biết không, nếu như nàng gặp lại hấn, để cho ta biết, ta cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì đâu, ta đây không có dọa nàng đâu.”

Thời Tiêu thật sự không có tâm tình ứng phó hấn, hấn nói cái gì nàng cũng không có nghe qua, đầu óc nàng vẫn còn hỗn loạn tê dại, chỉ qua loa hồ đồ ừ một tiếng cho xong, thẳng đến khi ngựa xe dừng lại mới hoàn hồn lại.

Tưởng là đã đến phố nhỏ Tỉnh Thủy, đi xuống mới biết không phải, trước mắt là cổng chính của một tòa nhà, Thời Tiêu sững sốt một chút, chợt nghe Diệp Trì nói: “Trán nàng bị thương, cần phải hảo hảo nhìn một cái, đây là quý phủ của Hồ thái y.”

Thời Tiêu nghe là thái y vội nói: “Không cần làm phiền, về nhà bôi chút thuốc là được.” Nhưng Diệp Trì làm gì chịu, cứng rắn kéo vào bảo Hồ thái y xử lý miệng vết thương, bôi thuốc, hỏi vài lần, Hồ thái y đều nói không có gì đáng ngại, mới thả ra.

Đưa Thời Tiêu về phố nhỏ Tỉnh Thủy đã là hai canh giờ sau, cũng may Quyên Tử viện cố lung tung mới lừa gạt được Thời cha đi ngủ, Diệp Trì không để ý tới ánh mắt khinh bỉ của Quyên Tử, trực tiếp đưa Thời Tiêu đến trước cửa phòng nàng, Thời Tiêu vừa muốn đi vào lại nghe Diệp Trì nói: “Thời Tiêu, nàng sẽ không gặp lại hấn đúng không?”

Thời Tiêu quay đầu, ánh trăng đêm nay không tẻ, từng vầng sáng rơi trên người hấn, khám lên một vòng ánh sáng nhàn nhạt, mặt của hấn ẩn trong vầng sáng nhu hòa hơn bình thường rất nhiều, nhưng giọng nói của hấn lại bướng bỉnh, bướng bỉnh như con nít, hơn nữa, hôm nay hấn lần đầu gọi tên của nàng, nghe có chút cổ quái.

Thời Tiêu thật ra cũng không hiểu hấn vừa ý nàng ở điểm nào, trong lòng nàng, cảm thấy nàng cái gì cũng sai, Thời Tiêu nghĩ, với kiêu ngạo của Minh Chương, ngày hôm nay qua đi, có lẽ sẽ không tới tìm đâu, như vậy cũng tốt, hai bên đều giải thoát cho nhau.

Nghĩ đến chỗ này, nàng khẽ gật đầu một cái, Diệp Trì lập tức mừng rỡ, trước khi nàng đóng cửa nhện không được lại nói một câu: “Chỉ cần nàng không gặp hấn thì sao đều được.” Một câu nói kia làm cho Thời Tiêu ngu ngơ cả buổi.

Diệp Trì từ phố nhỏ Tỉnh Thủy đi ra mãi cho đến trước cửa Vương phủ tâm tình đều rất tốt nhưng đến khi vào cửa lại không hấn như vậy, ngược lại là Phúc Quý ở bên cạnh cha hấn cúi chào nói: “Vương gia ở thư phòng đợi tiểu vương gia đã nửa ngày, nhắn người vừa về thì đi qua.”

Diệp Trì còn tưởng là chuyện của Quách Đại Bảo, để cho hấn cha biết, trong lòng nói hôm nay còn chưa kịp chỉnh đốn tiểu tử kia mà, vậy mà còn dám đến cáo trạng, xem ngày mai hấn sẽ trị hai người này ra sao.

Đi vào thư phòng, vốn đang cho là hấn cha nhất định sẽ đen mặt giáo huấn hấn một trận, không ngờ lại cho người dâng trà, Diệp Trì hắc hắc vui mừng nói: “Lão gia tử hôm nay ngài làm sao vậy, đừng nói là có chuyện gì vui nha, là lại cho ta thêm một di nương nữa sao?”

Một câu làm lão Vương gia ghen thờ không nổi, vừa nghĩ tới hôm nay Minh Chương nói những câu kia, lão Vương gia càng thêm tức giận, nhìn hấn uống trà, chợt quát to một tiếng nói: “Nghịch chương, đại náo Thị Lang phủ, đoạt vợ của trạng nguyên, người hồ đồ như thế, không biết lại làm ra chuyện thương thiên hại lí như thế nào, người đâu, bắt hấn trói lại cho ta, từ hôm nay không cho hấn ra khỏi cửa phòng nửa bước.”

Bốn gã sai vặt nháo nhào xông tới, cầm dây thừng đến trước mặt, nhưng người xem ta, ta xem người, cũng không dám ra tay, cũng biết tiểu vương gia không dễ chọc, khí lực lớn, có công phu, trói người không thành không chừng còn bị đánh, cũng không thể chết oan mà.

Diệp Trì thế mới biết hôm nay lão gia tử bị chọc tức, có ý muốn giáo huấn hấn, giáo huấn cũng được, hấn không sợ, dù cho đánh hấn cũng không sao, nhưng không thể không cho hấn đi ra ngoài, mấy ngày nay hấn phải đi gặp vợ hấn nữa, lão gia tử đã tức giận như vậy, không bằng hấn ra ngoài trốn vài ngày rồi hãy nói.

Nghĩ vậy liền muốn đứng lên, lại không nghĩ bất kể như thế nào cũng không có chút khí lực, quét mắt nhìn chén trà lập tức hiểu được, không biết nên khóc hay cười, lão gia tử nhà bọn họ để chinh đón hấn, ngay cả ám chiêu hạ được mà cũng nghĩ ra được, nhưng cũng có chút hiếu kỳ: “Lão gia tử, cho ta uống thuốc gì vậy?”

Định Thân Vương bị nhi tử hỏi mặt già đỏ lên, nếu không phải thật sự không có cách nào, cũng sẽ không hạ được, không phải sợ tiểu tử này khinh suất sao, thực trêu chọc, toàn bộ gã sai vặt xông lên, cũng khó mà bắt được hấn, cho nên, bắt hấn chỉ có thể hạ được, nhưng thủ đoạn ti tiện như vậy quả thực không vẻ vang, nhất là anh minh cả đời của Định Thân Vương.

Bị nhi tử ở trước mặt vạch trần, thực có chút không xuống đài được, mặt đỏ bừng, nhưng Diệp Trì nhất quyết không tha nói: “Ta nói lão gia tử người nếu thật sự không vừa mắt ta, không bằng trực tiếp cho ta hạc đỉnh hồng, duyên phận đời này của hai cha con ta coi như hết, nhưng nếu người lưu lại cho ta một hơi thở, cho dù lật cả bầu trời, đó cũng là vợ ta, ai dám đoạt, ta liều mạng với hấn.”

Chương 47

Định Thân Vương tức giận tái mặt, vỗ bàn một cái: “Chỉ cần còn có ta ở đây, người đừng hòng làm ầu, nhốt hấn vào trong phòng cho ta, ai muốn thả hấn ra, hay dám để lão Vương phi biết, cứ việc đánh chết.”

Định Thân Vương lúc này quyết tâm muốn nhốt hẳn, thật ra, ông cũng biết nhốt cũng vô dụng, nhưng ít nhất để cho hẳn tỉnh táo một chút, Định Thân Vương cảm thấy, dù cho nhi tử hoang đường, nhưng chuyện này cũng có thể suy nghĩ cẩn thận.

Từ một phương diện khác mà nói, chuyện này làm cho Định Thân Vương thay đổi cách nhìn về đứa con trai này, mấy năm nay vì việc hôn nhân của Diệp Trì, ông cũng quan tâm không ít, lẽ ra sự lo lắng này của người làm cha như ông hơi kỳ cục, nhưng ai bảo ông chỉ sinh được một đứa con trai này làm chi, ông sợ tiểu tử này thật không cưới vợ, thì hương khói từ đời ông coi như bị chặt đứt, ngày nào đó ông chết đi sẽ không có cách nào mà gặp mặt lão tổ tông.

Thâm suy nghĩ không ít, đến mức sắp bị bệnh luôn, giờ hể đi đến nhà ai, nếu biết cô nương nhà người ta chưa lấy chồng, liền thay nhi tử nhìn xem như thế nào.

Theo suy nghĩ của Định Thân Vương, con của ông đến bây giờ không cưới vợ, chính là do dính lấy những kỹ nữ kia trong một thời gian dài, Định Thân Vương cũng thừa nhận, thiên kim thế gia vọng tộc, so với những kỹ nữ đàn hát phong tình thì có chút khô khan không thú vị, nhưng ông cũng đâu có ngăn hẳn nạp thiếp, chỉ cần hẳn cưới nàng dâu vào cửa, rồi muốn nạp bao nhiêu thiếp thất, lão tử ông đều có thể một mắt nhắm một mắt mở để cho hẳn nạp vào, dù là hẳn nạp đầu bài của Xuân Vân Lâu kia, ông cũng chịu.

Nhưng điều kiện tiên quyết là phải lấy nàng dâu về, hiện nay đại thần trong triều, chỉ cần thấy ông, câu đầu tiên liền hỏi: Định thân vương phủ lúc nào lo liệu chuyện vui a, nghe vài lần, Định Thân Vương cũng không cảm thấy thế nào, về sau mỗi ngày đều nghe, thật đã thành tâm bệnh, thật sợ Diệp Trì lẫn vào trong đó, rồi cứ hoang đường hoài như vậy.

Nhưng hôm nay Minh Chương nói với ông, Định Thân Vương đầu tiên là kinh sợ, về sau lại có cảm giác thờ phào nhẹ nhõm, tuy nói chuyện nhìn trúng vị hôn thê của người ta có chút khốn nạn, nhưng cũng nói, con của ông không phải là không muốn cưới vợ, mà là không gặp được người hài lòng hợp ý.

Định Thân Vương đã sớm nghĩ, nếu không thì dứt khoát cho hẳn lấy một người vợ, vợ chồng son ở chung với nhau lâu dài, tự nhiên liền thân thiết, về phần chọn người, cũng có tính toán, chính là cô nương Cẩm Phong của Trần Viễn Hầu phủ.

Hôm kia thái hậu nhắc với ông, ông liền cảm thấy phù hợp, cho dù nhìn mặt mũi Cẩm Thành, tiểu tử Diệp Trì cũng không thể quá lạnh nhạt với người ta, vả lại, cô nương kia ông nghe Vương Phi khen ngợi khoa trương mấy lần, nói đáng về được, tính tình cũng vui vẻ, với tiểu tử này miễn cưỡng cũng coi như thanh mai trúc mã, phù hợp như vậy là quá được rồi.

Định Thân Vương đang nghĩ ngợi trở về thương lượng thỏa đáng với lão Vương phi sẽ thực hiện việc này liền, dù sao lấy nàng dâu về, ông không tin tiểu tử này còn có thể chống đỡ không động phòng.

Cũng không chờ ông và lão Vương phi thương lượng xong, tiểu tử này đã làm ra chuyện hoang đường như vậy, hôm nay Minh Chương vào cửa thì quý xuống với ông, nói rõ ngọn nguồn, Định Thân Vương kinh sợ đần xen.

Nhưng chuyện này vẫn chưa xong, Minh Chương chân trước đi, chân sau Quách Khánh Lâm đã tới rồi, Định Thân Vương thế mới biết, con của ông không chỉ làm một chuyện tốt.

Từ phương diện bao che con cái mà nói, hấn đại náo Thị Lang phủ, đối với đương gia phu nhân người ta hô to đánh giết, ông cũng mặc kệ hấn, thật ra là nói không được, cho nên nhốt hấn vài ngày là tốt nhất, tránh cho chuyện gây ra động tĩnh quá lớn, không thể chỉnh đốn.

Diệp Trì sao có thể biết được tâm ý lần này của lão tử nhà hấn, một lòng một dạ chỉ nhớ đến vợ hấn, trước kia hấn không sợ đâu, cùng lắm thì quán chặt lấy nàng, nhưng hôm nay không thể, tự nhiên nhảy ra một vị hôn phu, tuy nói đã lui hôn, nhưng Diệp Trì cũng không ngốc, nhìn ý tứ vợ hấn đối với Hứa Minh Chương, có mắt đều có thể nhìn ra.

Diệp Trì sợ Hứa Minh Chương cũng sử dụng chiêu này giống hấn, quán chặt lấy vợ hấn, vợ hấn liền mềm lòng, nói không chừng không có hấn sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Nghĩ đến đây, Diệp Trì có thể không vội sao, nhưng có gấp cũng vô dụng, lão gia tử hạ được với hấn, chắc là một loại nhuyển cân tán, khiến cho cả người hấn không có tí sức lực nào, bây giờ cho dù không trói hấn, hấn chạy cũng không thoát, huống chi, còn trói hấn nữa.

Đã vậy cũng không biết Đắc Lộc chạy đi đâu, có hấn ở đây gửi thư ra ngoài cho Cẩm Thành cũng tốt, mình mới có thể thoát thân, nhưng lại không thấy bóng dáng Đắc Lộc đâu hết, Diệp Trì thật sự tức giận, trong lòng nói đợi tiểu tử kia đến đây, không đập chết hấn không được mà.

Đắc Lộc lúc này còn thê thảm hơn Diệp Trì nhiều, cho dù ngoài miệng Định Thân Vương nói bực bội cỡ nào thì Diệp Trì vẫn là con trai ông, đừng nói ra tay độc ác, đánh một cái cũng không nỡ, nhưng đối với Đắc Lộc lại không mềm lòng như vậy, trước khi Diệp Trì quay về, đã cho người bắt Đắc Lộc chặn miệng hung hăng đánh cho 20 gậy, Đắc Lộc nửa cái mạng còn không giữ nổi, lúc này đang nằm trên giường gạch rên hừ hừ, còn sức đâu mà chú ý tới Diệp Trì.

Diệp Trì cứ như vậy bị cha hấn nhốt lại, Minh Chương muốn chính là cái này, hấn cũng biết Định Thân Vương không quản được Diệp Trì, nếu thật có thể quản, cũng sẽ không như hôm nay, hấn muốn Diệp Trì đừng quán quít Tiêu Tiêu, để cho hấn có thời gian đi giải thích, đi văn hồi, vốn chính là vợ của hấn, Diệp Trì không nên xen vào làm gì.

Hấn tin tưởng, Tiêu Tiêu sẽ không thay đổi, Thời Tiêu cả đêm cũng không ngủ được, lật qua lật lại trong đầu đều là khuôn mặt Minh Chương, Thời Tiêu

nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ gặp lại loại tình huống này, nàng chật vật như thế, hẳn sẽ nghĩ như thế nào, có cho là nàng bị Quách Đại Bảo bôi nhọ hoặc có gì đó mờ ám với Diệp Trì hay không?

Nghĩ đến đây, Thời Tiêu không khỏi cười khổ, trong lòng rớt cuộc vẫn còn nghĩ tới hẳn, lại nhớ tới những lời kia của hẳn, trong lòng dường như lại ánh lên chút hy vọng, Thời Tiêu chợt phát hiện, nàng rối loạn, không biết nên làm gì bây giờ, dù cho ngoài miệng nói tuyệt tình, nhưng trong lòng lại yếu đuối rồi tinh rồi mù.

Thời Tiêu một đêm không ngủ, nhìn ngoài cửa sổ tảng sáng rồi, dứt khoát thu thập đệm giường, quét vệ sinh, xách thùng nước đi ra ngoài, đi tới giếng nước đầu hẻm gánh nước, ai ngờ vừa ra cửa viện đã nhìn thấy Minh Chương, hẳn đứng ở ngoài viện, cũng không biết đứng từ bao giờ, trên vai còn mang theo sương sớm, tấm mình dưới ánh bình minh, dáng người tuấn tú cao ngất như tùng như trúc.

Thời Tiêu từ nhỏ đã biết có rất ít nam tử có thể so sánh với Minh Chương, hẳn lúc này nhìn qua có vẻ mỗi một, nhưng dù cho mỗi một vẫn đứng thẳng như cũ, nhưng dao động giữa hai hàng lông mày lại không giống hẳn.

Thời Tiêu mấp máy môi, không biết hẳn đứng ở chỗ này là muốn làm cái gì, không để nàng suy đoán quá lâu, Minh Chương đã mở miệng: “Tiêu Tiêu, mặc dù muốn định tội của ta, ít nhất phải cho ta biết mình phạm sai lầm gì được không, nương ta có lỗi với nàng, ta là Minh Chương mà, nếu như ta biết xảy ra chuyện như vậy, ta sẽ không vào kinh, nàng cũng sẽ không chịu nhiều ủy khuất như vậy, nàng không biết, trong lòng ta hiện giờ vô cùng hối hận, cũng may ông trời có mắt, nàng vẫn còn bình an, để ta có thể nhanh chóng tìm được nàng, Tiêu Tiêu, tin tưởng ta, sau này ta sẽ không bao giờ rời xa nàng nữa, ta không đi đâu nữa hết, nếu như nàng không muốn ta làm quan, chúng ta liền về nhà, nhưng vô luận như thế nào, ngàn vạn lần chớ nói những lời nhẫn tâm như vậy nữa.”

Thời Tiêu sững sờ trong chốc lát, nhìn người nghìn nhớ trăm mong đang ở ngay trước mắt, một câu bộc lộ hết nỗi lòng làm nàng nhin không được xúc động, nhưng chợt nhớ tới hôm qua Diệp Trì nói, hẳn sẽ kén phò mã, Cứu công chúa xem trọng hẳn.

Nghĩ đến đây, Thời Tiêu cúi đầu xuống: “Hôn nhân vốn là phụ mẫu chi mệnh, môi chước chi ngôn⁽¹⁾, mẫu thân huynh từ hôn, ta cũng đã lập văn tự, từ nay về sau nam hôn nữ gả đều không liên quan, huynh không cần đến nói với ta những thứ này, ta cũng không có ủy khuất gì, cha con chúng ta sống nương tựa lẫn nhau tốt lắm, huynh càng không cần áy náy, ta không đảm đương nổi.”

Minh Chương biết Tiêu Tiêu của hẳn cố chấp lại kiêu ngạo, mẫu thân hẳn lại nhục nhã nàng như vậy, nàng chắc chắn sẽ không dễ dàng tha thứ, nhưng nàng phải sạch quan hệ với hẳn như vậy, Minh Chương vẫn cảm thấy vô cùng khổ

sở, hấn đưa tay nhận thùng gỗ trong tay nàng: “Muốn gánh nước sao? Ta giúp nàng.”

Thời Tiêu liếc nhìn cỡ kiệu ở đầu hẻm, hai gã sai vặt mặc quần áo đen bên cạnh cỡ kiệu, là người Hứa phủ, quả nhiên vừa thấy Minh Chương nhận thùng nước trong tay, liền vội vàng chạy đến giành lấy, Minh Chương phất phất tay.

Hai gã sai vặt luôn luôn hầu hạ Minh Chương, tự nhiên biết Thời Tiêu là ai, vừa thấy ý tứ này liền lui trở về, Minh Chương nhận thùng, đi đến giếng nước ở đầu hẻm.

Chuyến đầu tiên Thời Tiêu đi theo hấn, chuyến thứ hai liền do một mình hấn đi gánh, chạy tới chạy lui tầm mười chuyến, mới đổ đầy vạc nước trong phòng, Thời Tiêu cũng không biết nàng có tâm tình gì, Minh Chương muốn gánh nước nàng để cho hấn gánh, còn nàng, an vị trên ghế trong sân nhìn hấn chạy tới chạy lui.

Hấn khi nào phải làm những việc như vậy, hiển nhiên gánh bừa bãi lộn xộn, có đôi khi, gánh tới nơi nước trong thùng cũng rơi vãi ra hơn phân nửa, vạc nước đầy, cảm bào trên người của hấn cũng bị ướt hết, mặc dù chặt vật như thế, cũng không có một câu oán hận.

Gánh nước xong, còn hỏi nàng có việc gì nữa không, Thời Tiêu sững sờ nhìn hấn một hồi, thờ dài nói: “Huynh tội gì phải thế?”

Minh Chương vừa muốn nói gì, đã thấy Thời cha đi ra, Minh Chương vội vàng bước nhanh qua, đến trước mặt nói: “Nhạc phụ trên cao, xin nhận Minh Chương một lạy.” Nói xong quỳ xuống dập đầu.

Thời cha dụi dụi mắt hồi lâu mới nói: “Là Minh Chương sao, làm cái gì vậy, trên đất lạnh lắm, mau dậy đi.”

Minh Chương lại nói: “Minh Chương không biết trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, để người và Tiêu Tiêu chịu ủy khuất, sau này Minh Chương nhất định sẽ không rời Tiêu Tiêu nửa bước, kính xin ngài di giá cùng Minh Chương hồi phủ.”

Minh Chương sớm nghĩ kỹ, vô luận như thế nào hôm nay phải đỡ dành Tiêu Tiêu trở về, ở chỗ này quá mức đơn sơ, đồng thời cũng lo lắng Diệp Tri đến đây đưa Tiêu Tiêu.

Thời cha từ trước đến nay là một người không biết toan tính, liếc nhìn nữ nhi, lúc Tiêu Tiêu từ hôn, Thời cha không dám hỏi quá rõ ràng, sợ nữ nhi thương tâm khổ sở, từ quê đến kinh đô hai năm rồi, cũng không thấy Hứa gia tìm đến, Thời cha liền cho rằng Minh Chương cũng đồng ý, hôm nay ý tứ này, Minh Chương căn bản không biết chuyện từ hôn, nếu thật như thế, cửa hôn sự này, có phải hay không...

Ông vừa nghĩ như vậy, Thời Tiêu đứng lên nói: “Muôn đi thì người đi đi, ta không đi đâu cả.” Xoay người lại vào nhà.

Minh Chương âm thầm thở dài, suy nghĩ chuyện này sao mới phải đây, đang khó xử, chỉ thấy ngoài cửa lớn cha hẳn Hứa Sĩ Xương đi đến, Minh Chương sững sờ: “Cha, sao người lại đến đây?”

Hứa Sĩ Xương nói: “Ta sợ người không mang được nàng dâu của chúng ta trở về, người chân trước đi, ta chân sau đã đến.” Nói xong khom người chào Thời cha: “Đều là nương Minh Chương làm ra chuyện hồ đồ, ta thay bà ấy bồi lễ với thân gia, thân gia đại nhân đại lượng, đừng chấp nhặt với bà ấy làm gì, ta đã nói với bà ấy, Hứa gia ta chỉ nhận thức Hiểu Hiểu là con dâu, việc hôn nhân này đã định chính là cả đời, nào có nửa đường mà thối lui, Tiêu nha đầu, Tiêu nha đầu, Hứa thúc đã đến đây, còn không ra cho Hứa thúc bát trà, chạy xa như vậy, cổ họng thúc thúc cháy luôn rồi.”

Ghi chú:

1. Phụ mẫu chi mệnh, môi chức chi ngôn: ý nói chuyện cưới xin là phải nghe theo lệnh của cha mẹ và sự thu xếp của người làm mai.

Chương 48

Hứa lão gia đích thân đến, Thời Tiêu lại trốn tránh trong phòng có vẻ không thích hợp, đành phải đi ra chào Hứa Sĩ Xương, Hứa Sĩ Xương thở dài nói: “Nha đầu chịu ủy khuất rồi, lúc nhà của con gặp chuyện không may, đúng lúc Hứa thúc ở bên ngoài không biết, đợi Hứa thúc về đến nhà thì đã trễ rồi, Hứa thúc xin lỗi con, nương Minh Chương hồ đồ, thế nhưng Thời nha đầu này, có thể nể mặt Hứa thúc hay không, đừng so đo nữa, Hứa thúc cam đoan với con, sau này sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa, hai năm qua Hứa thúc cũng đã nghĩ kỹ, chờ con và Minh Chương thành thân, ta liền tách ra, tuy chỉ có một đứa con trai là Minh Chương, thân thể này của Hứa thúc vẫn còn rắn chắc lắm, sống còn lâu lắm, các người chỉ cần sống cho tốt, ta và nương Minh Chương ở lại khu nhà cũ, ngày lễ ngày tết, vợ chồng son các người trở về dập đầu với chúng ta, trong lòng Hứa thúc đã đủ rồi, về phần nương Minh Chương, con không cần lo lắng, ở nhà tòng phụ, xuất giá tòng phu, chủ của Hứa gia vẫn còn là ta mà.”

Nói xong giữ chặt tay của nàng, lại kéo Minh Chương, đem tay của hai người đặt chung một chỗ: “Hai người các người thanh mai trúc mã, phần duyên này khó có được, phải biết trân trọng, có những lúc gặp ghềnh, vượt qua là tốt rồi, Hứa thúc không mong gì hết, chỉ mong hai người các người hảo hảo mà sống, ngày nào đó cho Hứa thúc thêm tôn tử, như vậy là đủ rồi.”

Một câu nói khiến Thời Tiêu đỏ bừng cả khuôn mặt, bây giờ tránh về phòng quả thật không ổn, mà đứng ở chỗ này lại xấu hổ, ngược lại làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn càng ngày càng đỏ ửng, tận đến cả cái cổ, nàng muốn rút tay về, không ngại Minh Chương cầm thật chặt: “Tiêu Tiêu không cãi nhau nữa có được hay không, con cũng biết, đoạn đường này Minh Chương với muốn chết luôn đó.”

Thời Tiêu ngẩng đầu nhìn hấn, Hứa thúc đích thân đến, Minh Chương lại như vậy, dường như trong nháy mắt, tất cả mọi chuyện cũng đã khổ tận cam lai, trước kia nàng cho là hấn sau khi thi đậu sẽ xem thường nàng, cho rằng nhân duyên này đã đoạn, không ngờ còn có thể tiếp tục, lúc này có được tính là trong cái rủi có cái may hay không, lúc nàng cho rằng, đời này cũng không thể gặp nhau, lại có một kết quả viên mãn như thế, như là nằm mộng.

Minh Chương thấy nàng sững sờ nhìn mình không nói lời nào, rất sợ nàng không đồng ý, chợt nhớ tới những lời Diệp Trì nói hôm qua, vội vàng kéo nàng qua một bên hơi nhỏ giọng giải thích: “Chuyện Cửu công chúa kia...”

Hấn mới mở miệng, ngược lại thực nhắc nhở Thời Tiêu, đúng vậy a, còn có Cửu công chúa, nàng mím môi nhìn hấn nói: “Nếu như huynh cưới công chúa, có thể là phò mã rồi, từ đó về sau một bước lên mây, phú quý cả đời.”

Minh Chương cắn răng nói: “Tiêu Tiêu nàng là muốn bức ta chết sao, Minh Chương nếu có lòng này, bảo ta, bảo ta chết không tử tế, sau khi chết sẽ xuống mười tám tầng Địa ngục, trọn đời không thể siêu sinh.”

Thời Tiêu vội vươn tay che miệng của hấn nói: “Ta chỉ nói như vậy mà thôi, cần gì phải thề như vậy.” Nói xong lại vội vàng chấp tay trước ngực đối với Thần Phật vái, cầu khẩn cả buổi.

Minh Chương chưa phát giác ra mím cười, Tiêu Tiêu của hấn cuối cùng cũng không nỡ bỏ hấn, kéo tay của nàng, Minh Chương sâu sắc nhẹ nhàng thở ra: “Tiêu Tiêu nàng nhìn ánh bình minh kìa.”

Thời Tiêu ngẩng đầu nhìn qua, ánh nắng ban mai dịu xuống, lúc này bầu trời ngập tràn ánh sáng, như gấm đỏ dệt kim, giống như màn trướng màu đỏ mỏng manh ngăn cách với mặt trời. Rốt cuộc nàng không phải là sát tinh, còn có thể kết quả như vậy với Minh Chương, đây là điều Thời Tiêu tuyệt đối không nghĩ tới.

Cha con Thời Tiêu cũng không có dọn đi đến chỗ của Minh Chương, một là Minh Chương mặc dù là trạng nguyên nhưng chưa có chức vụ thật sự, chỗ ở cũng chỉ là nơi dừng chân tạm thời, vị hôn thê như Thời Tiêu vào ở quả thật không thích hợp, hai là, Thời Tiêu quả thực không nỡ bỏ Quyên Tử và đám tiểu tử đại tạp viện, nhớ ngày đó, lúc cha con nàng vào kinh, nếu không phải gặp được Phó chương quý Phúc Hưng cư tâm tính tốt, lại gặp gỡ Quyên Tử và mười mấy tiểu tử này giúp đỡ, không biết đã thành cái dạng gì rồi.

Nghĩ đến đây, Thời Tiêu không khỏi nghĩ đến Diệp Trì, bất kể người ngoài nói hấn hoàn khổ như thế nào, ở trong mắt Thời Tiêu, ngược lại không giống nhau, đặc biệt là mấy chuyện gần đây, hấn như là ân nhân cứu mạng của nàng! Nếu không có hấn, nàng gặp Quách Đại Bảo ác nhân như vậy, làm sao có thể dễ dàng thoát thân, nếu không có hấn, lần trước vùng ngoại ô nói không chừng sẽ mất mạng.

Thời Tiêu ngẩng đầu nhìn nóc nhà ngói mới, nhớ tới hần đầu đầy mồ hôi, đáng vẻ xoay người lại nhe răng cười cười với nàng, nhịn không được thờ dài, nàng không muốn đi trêu chọc hần, cũng thủy chung không có giả vờ với hần, nghĩ đến những chuyện này lại cảm thấy tựa như mắc nợ hần.

Minh Chương hôm qua đến nói với nàng, vạn tuế gia chỉ lưu hần lại Hàn Lâm viện giữ chức thị giảng, đồng thời cũng xin hôn chỉ, Hoàng Thượng đặc biệt ban thưởng tòa nhà một tòa ở thành đông, sau khi thành hôn bọn họ liền vào ở, đang sai người chỉnh đốn, nói xong quay đầu lại mang nàng đi xem thử, chỗ nào cần mua thêm thứ gì thì sớm nên đặt mua.

Trong lòng Thời Tiêu hiểu, Hàn Lâm viện thị giảng, mặc dù chỉ là chức quan ngũ phẩm, nhưng là ngự tiền, chỉ cần ở ngự tiền, cho dù là tiểu quan như hạt đậu hạt vừng hạt đậu xanh, đều là có tiền đồ nhất, Minh Chương vừa mới trúng tuyển liền được ở lại ngự tiền, có thể thấy được thánh ý, huông chi, còn ban cho nơi ở, đủ thấy ân sủng có thừa, trách không được lúc Minh Chương vừa tới, lại có phong thái tỏa sáng như vậy.

Thời Tiêu rất biết rõ hần, biết rõ hoài bão của hần, hần chưa bao giờ là một nam tử tầm thường, chỉ có điều cưới nàng, ngược lại không giúp ích được gì cho hần, nàng có thể làm cái gì, lưỡng tình tương duyệt, nở hoa kết quả, đợi thành hôn xong, nàng liền ở phía sau hậu trạch giúp chồng dạy con, phu quý thê vinh.

Trước kia Thời Tiêu hưởng tới cuộc sống này, khi đó nàng được nuôi dưỡng ở khuê phòng không biết thói đời gian nan, nhân tình âm lạnh, lại càng không biết, ở bên ngoài khuê phòng, còn có một thế giới lớn như vậy, hai năm qua mặc dù chịu khổ, hôm nay hồi tưởng lại, Thời Tiêu lại cảm thấy hết sức trân quý.

Có đôi khi nàng nghĩ, nếu như nàng là nam nhân thì tốt rồi, có thể đi ra ngoài nhìn một chút, nhìn cẩm tú giang sơn Đại Yến một chút, đáng tiếc nàng là nữ nhân, nghĩ đến đây, Thời Tiêu không khỏi lắc đầu, nàng đây là thế nào, chẳng lẽ là bởi vì kết quả quá viên mãn, lại sinh ra những ý niệm bừa bãi lộn xộn trong đầu.

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe bên ngoài vang lên một tiếng, Thời Tiêu lại càng hoảng sợ, thả việc trên tay xuống, vừa muốn đi ra ngoài, cửa phòng đã bị đá văng từ bên ngoài, Diệp Trì xông vào.

Lúc này Diệp Trì có vài phần chật vật, quần áo bên ngoài cũng không mặc được, trên đầu cũng không đội mũ, Thời Tiêu thậm chí hoài nghi, hần có phải đã vài ngày không chải đầu rồi hay không, nhìn rồi tung cả lên, sắc mặt có hơi tiêu tụy, nhưng trong mắt tràn ngập lửa giận, ánh lửa kia bập bùng, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể thiêu cháy.

Diệp Trì như vậy không chỉ có chật vật, còn làm cho Thời Tiêu sợ hãi, Thời Tiêu vô thức bước về sau một bước nói: “Sao ngươi lại tới đây?”

“Ta làm sao tới rồi hả? Nàng ước gì ta không bao giờ đến nữa có đúng hay không?” Diệp Trì lúc này chỉ muốn bóp chết nàng, ngày đó nói như thế nào, nói từ hôn, từ nay về sau không can hệ nữa, mình mới trở về Vương Phủ, mới ba ngày, lão tử nhốt hấn ba ngày, thời điểm thả hấn ra nói cho hấn biết, Trạng Nguyên Lang muốn thành hôn, Hoàng Thượng ban thưởng tòa nhà, chọn ngày lành tháng tốt thành lễ, trạng nguyên phu nhân chính là Thời gia cô nương, người ta là thanh mai trúc mã lưỡng tình duyệt, hôm nay trăm năm hảo hợp, chính là kết quả viên mãn, bảo hấn sớm chết tâm đi, cũng nói cho hấn biết, để tránh cho việc quấy rối nàng, ngày mai sẽ ban thánh chỉ tứ hôn, tiểu vương phi Định thân vương phủ chính là thiên kim Cẩm Phong của Trấn Viễn Hầu phủ, không vừa ý cũng phải chấp nhận, chuyện này không phải do hấn muốn mà được.

Diệp Trì ở đâu quản cái gì Phong Cẩm Phong, nghe xong vợ hấn phải thành hôn với Hứa Minh Chương, chỉ muốn đi giết người, giống như điên chạy từ Vương Phủ thẳng đến phủ nhỏ Tỉnh Thủy.

Ánh mắt Diệp Trì đảo qua giá y Thời Tiêu đặt trên giường gạch, màu đỏ màu của hồng nhan càng kích thích hấn, hấn cầm lấy nói: “Không phải nàng nói từ hôn với hấn sao? Nàng nói không liên quan với hấn sao? Đây là cái gì? Đây là cái gì?”

“Ta, ta...” Thời Tiêu hoảng hốt, ta cả buổi, cũng không biết nên giải thích thế nào, rồi lại nghĩ, nàng giải thích cái gì với hấn, hấn lại dựa vào cái gì đến chất vấn nàng, giữa bọn họ căn bản cái gì cũng không phải.

Nghĩ đến đây, Thời Tiêu đáp qua loa: “Đây là giá y của ta, ta sắp thành thân rồi, tiểu vương gia nếu như rảnh rỗi, đến lúc đó đến uống một ly rượu mừng nhé...”

Thời Tiêu chưa nói xong, thì bị Diệp Trì nắm cổ, hai mắt Diệp Trì đỏ lừ: “Uống rượu mừng, nàng cho tiểu gia là cái gì? Nàng không thể đùa bỡn ta như thế, tiểu gia muốn nàng, nàng là của tiểu gia, ai cũng ngăn không được, vốn tiểu gia còn muốn tốt với nàng, nàng đã không lĩnh tình, tiểu gia hà tất phí công, giá y này nàng làm tốt lắm, hôm nay tiểu gia liền động phòng.”

Nói xong đặt nàng trên giường gạch, nhào tới xé rách quần áo Thời Tiêu, Thời Tiêu sợ hãi, dốc sức liều mạng giãy giụa, nhưng làm sao chống lại được khí lực của Diệp Trì, Diệp Trì lúc này đã mất đi lý trí, vừa nghĩ tới nàng dâu hấn tâm tâm niệm niệm sẽ gả cho tiểu tử Hứa Minh Chương kia, hấn liền chịu không được, nàng là của hấn, ai cũng đừng đoạt.

Hí...iiiiii rồi một tiếng, quần áo Thời Tiêu bị hấn xé rách, Thời Tiêu cảm giác mình toàn thân không có chút khí lực, chỉ cần hấn muốn, nàng không có khả năng phản kháng, Thời Tiêu nhắm mắt lại nước mắt rơi xuống, có lẽ, nàng thật sự không rõ, nếu không sao lại trêu chọc tới hấn.

Bờ môi Diệp Trì rơi xuống, hôn ở trên mặt nàng, nhưng ném đến hương vị mặn mặn, Diệp Trì sững sờ, cúi đầu nhìn nàng, chỉ thấy nàng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, hai mắt nhắm tịt, cắn môi, nhưng nước mắt rơi xuống từng giọt lớn, làm ướt khuôn mặt nàng, cũng làm ướt môi của hắn, càng làm tâm của hắn mềm nhũn.

Diệp Trì vậy mà không muốn, không muốn nàng rơi lệ, trông thấy nước mắt của nàng, trong lòng Diệp Trì tựa như bị dao đâm vào, lục phủ ngũ tạng của hắn cũng như bị đâm từng nhát vô cùng đau đớn.

Hắn dừng lại động tác, vươn tay chạm vào khuôn mặt nàng, Thời Tiêu co rúm lại, trong lòng Diệp Trì một hồi khổ sở trầm thấp nói: “Sao lại chán ghét ta như vậy? Ngay cả ta chạm vào nàng cũng ghét bỏ...”

Thời Tiêu chỉ khóc, nàng không dám mở mắt, nàng sợ, nhưng giọng nói của hắn nhưng dường như không bạo ngược như hồi nãy nữa, hiện ra vài phần trống vắng, hắn bỗng nhiên gất gao ôm nàng vào trong ngực: “Đừng sợ, ta chỉ là quá tức giận, vừa nghĩ tới nàng muốn gả cho người khác, ta liền không chế không được, ta không phải muốn làm cái gì đâu, ta chính là thích nàng, muốn cùng nàng ở cùng một chỗ, dù cho nàng đánh ta mắng ta cũng được, chỉ cần đừng rời khỏi ta...”

Diệp Trì nói liên miên cần nhẫn, Thời Tiêu hơi lấy lại bình tĩnh, mở mắt ra còn chưa kịp đẩy hắn ra, đã nhìn thấy Minh Chương, cho dù tính tình Minh Chương tốt, thấy tình cảnh này cũng chịu không nổi, đi lên túm Diệp Trì đánh một quyền.

Diệp Trì không có phòng bị bị đánh một cái, đứng lên, phát hiện là đầu sỏ gây nên, có thể coi là tìm được người, bỏ nhào qua Hứa Minh Chương đánh nhau, quyền cước luyện ngày thường cũng đều không sử dụng, hoàn toàn chính là đánh nhau.

Minh Chương tuy nói văn nhược, nhưng rốt cuộc cũng là nam tử chính trực, lúc này liều mạng, cũng chống đỡ được vài cái, cuối cùng cũng không tránh được hết, trúng vài quyền của Diệp Trì, nếu không phải Tả Hoành và Cẩm Thành, Hồ Quân ba người kịp thời chạy tới, chắc cái mạng này của Hứa Minh Chương hôm nay coi như xong.

Diệp tiểu gia lúc này đánh xong một trận, ngược lại thanh tĩnh, biết rõ lúc này không thể đùa được nữa, trơ mắt nhìn vợ hắn gả cho tiểu tử này, trừ phi hắn chết, cho nên phải nghĩ cách mới được.

Từ phố nhỏ Tỉnh Thủy đi ra, chỗ nào cũng không đi mà đi thẳng vào cung, Sùng Nhân Đế nhìn dấu nắm đấm xanh đen trên mặt hắn, nhin không được xùy cười một tiếng: “Tiểu Bá Vương của chúng ta cũng có lúc bị đánh, mau nói cho trẫm nghe, ai có bản lĩnh lớn như vậy.”

Diệp Trì bịch một tiếng quỳ trên đất, dập đầu nói: “Hoàng Thượng miệng vàng lời ngọc, lúc trước đã đáp ứng thần đệ, nếu như thần đệ nhìn trúng ai, bất kể là cô nương nhà ai, cũng đều tứ hôn cho thần đệ.”

Sùng Nhân Đế trừng mắt nói: “Trẫm đáp ứng với ngươi khi nào? Sao trẫm không nhớ?”

Diệp Trì nói: “Hoàng Thượng không thể quyt nợ, lần trước cùng thần đệ khoa tay múa chân quyền cước, thần đệ thắng, hoàng thượng đồng ý.”

Sùng Nhân Đế không khỏi tràn ngập hứng thú nói: “Thực nhìn trúng à, nhà ai vậy, vụ này mới à nha, trẫm còn tưởng tiểu tử ngươi đời này hồ đồ luôn chứ.”

Diệp Trì nói: “Gia đình bình thường, cô nương thư hương môn đệ, họ Thời khuê danh một chữ Tiêu, cái khác người không cần quan tâm, chỉ cần ban hôn là được.”

Một câu làm Sùng Nhân Đế có chút tức giận, trừng mắt liếc hắt một cái nói: “Ngươi tùy tiện làm thánh chỉ là được à.” Diệp Trì cũng không đồng ý, mề neho quần chặt lấy hoàng thượng bắt hắt đồng ý.

Cuối cùng, Sùng Nhân Đế không có cách nào đành phải nói: “Tứ hôn cũng phải ngày mai, tôn thất hoàng tộc lấy phi, nào có tùy tiện như thế, ngươi về trước đi, sáng sớm mai trẫm hạ chỉ là được.” Khuyên can mãi mới dỗ dành được tiểu tử này trở về.

Diệp Trì vừa đi không đầy một lát, ngay sau đó Hứa Minh Chương thỉnh chỉ yết kiến, Sùng Nhân Đế trong lòng thực thích Trạng Nguyên Lang này, tài văn chương tuần tú, diện mạo bất phàm, kinh luân đầy bụng, đợi một thời gian tất có thành tích, vì vậy, Sùng Nhân Đế đối với Hứa Minh Chương đặc biệt coi trọng, liền cũng truyền hắt đi vào.

Đợi hắt đi vào, nhìn thấy khuôn mặt đơng máu, Sùng Nhân Đế không khỏi nhớ tới Diệp Trì, suy nghĩ giữa hai người này có liên hệ gì, đang nghĩ ngợi, Hứa Minh Chương đã quỳ xuống, tháo mũ quan trên xuống nâng trong lòng bàn tay nói: “Xin bệ hạ ân chuẩn, thần từ quan về quê.”